

Det tok 20 år å få homofilisaken inn i Dnk! – 1995 – 2015

Her er et lite utdrag av sakskomplekset

Prostimøte i Indre Finnmark prosti, Kautokeino mars 1995:

«Kirketolk Ole Roska fra Nesseby fremmet forslag om å sende et felles opprop fra prostimøtet til Den norske kirkes biskoper om ikke å gi etter for tidsånden ved å tillate homofilt samliv og velsigne det som så klart er imot Guds åpenbarte vilje. Dersom noen var imot skulle de si fra. Alle var enige om at dette var en så viktig sak at den måtte tas opp. Det var også enighet om at uttalelsen bør sendes til media for å gjøre det kjent både for alle kirkens biskoper og for andre at vi ser med sorg på utviklingen i Den norske kirke». ... Sokneprestene i Kautokeino og Nesseby ble beskylt av biskopen for å være kuppmakere. (Altaposten 5. april og FD 6. april 1995).

Bispemøtets mindretall er etter hvert blitt flertall:

Flere på prostimøtet var klar over at Tunsberg biskop i brev av 27.10.92 hadde henvendt seg til Bispemøtet med anmodning om at spørsmålet om homofil legning - homofil praksis - ble tatt opp til drøfting i Bispemøtet. Saken kom først på dagsorden våren 1993 (BM 5/93). Det nevnte prostimøte visste at et avgjørende bispemøtevedtak ville komme i april 1995. Da fikk mindretallet Osberg, Köhn og Steinholt aksept fra sine embetsbrødre til å arbeide for sine personlige og u bibelske syn. Biskop Steinholt's forgjenger i embetet, Arvid H. Nergård, uttalte fem år tidligere til avisen Dagen (30. mars 1990): «Om en prest forkynner at homofilt samliv er rett, er det siste gang han står på en prekestol i Nord-Hålogaland bispedømme». På det daværende tidspunkt var Ola Steinholt domprost!

Brudd med biskopene:

Like etter bispemøtet i 1995 var det seks prester i Dnk som brøt med biskopene. Bruddet ble tatt ut fra ordinasjonsløftet, bygget på Skriften og Den evangelisk lutherske bekjennelse. Det var klart at stats- og bispemakt ville hevde at et slikt brudd var umulig. Dermed hadde staten en klar grunn til å gå til avskjedssak mot prestene. Siden det i dette tilfelle var snakk om å avskjedige embetsmenn, ville rettsaken ta flere år. Slik ble det. Guds Ord sier at vi skal lyde Gud mer enn mennesker. Se Apgj. 5,29 og Esekiel 3,18.

Vigsling av bibeltro biskop:

Det var 1. søndag etter påske, 6. april 1997. Et hovedinnhold denne søndagen er nøklemakten (Joh. 20, 19-31). Noen prester, valgmenigheter og Kautokeino menighetsråd sto bak vigslingen av ny tilsynsmann, Børre Arnold Knudsen i Kautokeino kirke. I tilfelle biskop Steinholt kom, hadde vi et alternativt sted å bruke. Men han kom ikke. Han sendte bare to av sine proster som iakttagere!

Flere falske brev:

Flere injurierende falske brev begynte å dukke opp i juni 1997. I løpet av sommeren 1998 ble en anonym brevskriver avslørt av en tilreisende lensmannsbetjent. Brev hadde skapt feite avisoverskrifter i Oslo og Finnmark. Det var slike overskrifter som var ønskelig fra biskop Steinholt's venner: «Slagmark etter opprørspresten!» (FD 08.01.1998, Oslo Dagblad 11.05.1998 og Aftenposten 13.01.1998). Brevskriveren (kanskje flere skrivere?) skrev falske brev fra seg selv og til seg selv. Men det skulle se ut som om brevene kom fra folk i valgmenigheten. Samtlige dokumenter er tatt vare på. Også tilståelsen. Forfatteren viste seg å være en av Dnks ansatte, og som kanskje biskopen ikke visste om? Ikke noe av falskheten kom opp verken i Alta herredsrett eller i Hålogaland lagmannsrett. Det kunne vel skade saken for biskop Steinholt! Brevene var skrevet indirekte for å fremme homofili saken! – Da politiet

ble bedt om at «brevsaken» skulle videre etterforskes, ble saken henlagt. Var det fordi falskheten oppsto på biskopens side i åndskampen?

Menighetsrådet brøt kontakten med biskopen:

Høsten 1997 var det valg til nytt menighetsråd. Resultatet ble at samtlige medlemmer, unntatt ett medlem, var imot biskop Steinholt's nye teologi. Dette resulterte i at menighetsrådet brøt med biskopen på sitt første møte i januar 1998. Et brudd mellom biskop og menighetsråd hadde aldri skjedd tidligere i norsk kirkehistorie. Biskopen prøvde i etterkant å få kontakt med menighetsrådet, men forgjeves. Han kalte sammen varamedlemmer for å holde et møte. Men et slikt triks viste seg å være ulovlig. Det var ikke mulig! Biskopen håpet at soknepresten ville trekke seg frivillig, men det gjorde han ikke. Biskop Steinholt hadde signalisert rettsak, og da måtte han stå ved sine ord!

Ikke fusk ved valg til nytt menighetsråd:

Biskop Steinholt hadde mottatt informasjon fra Kautokeino om at det hadde foregått valgjuks. Soknepresten ble mistenkt og fikk brev fra biskopen. Brevet begynte som en privat julehilsen (17.12.1997) og ble avsluttet som et embetsbrev: «Du må ikke glemme at en må kjempe for sitt syn på en ærlig og redelig måte.» Og ”moralisk sett har det skjedd noe som jeg antar at først og fremst du må bære ansvaret for”. Etterforskning viste senere at alt dette var grunnløse påstander. Kateketen måtte derfor trekke tilbake sine påstander i FD (20.01.1998). Men dette ble ikke gjort av de øvrige. (Aftenposten 13.01.1998.) – I et hemmelig brev til biskop Steinholt som dukket opp i Lagmannsretten, stiller den falske brevskriveren seg disponibel til å lede et midlertidig menighetsråd inntil nytt råd ble valgt! Både brevskriveren og Steinholt presiserte hvor viktig det var at både menighetsråd og sokneprest ble fjernet. Men det fantes ikke lovhjemmel til å fjerne et lovlig valgt menighetsråd! Derimot var det mulig å reise avskjedssak mot soknepresten.

Biskop Steinholt på visitas i Kautokeino i mars 1998:

Menighetsrådet kalte soknepresten til å ha gudstjeneste i Láhpoluoppal kapell, parallelt med Steinholt's visitasgudstjeneste i Kautokeino kirke, 8. mars 1998. Menighetsrådet opprettholdt bruddet med biskopen, og hadde ikke møte med ham. Kirketolken som også var klokker hadde også brutt med biskopen. Tolken var medvirkende i Láhpoluoppal, og ble senere trukket i lønn av biskop Steinholt. Men da det i instruksjonen klart gikk frem at tolken skulle tolke soknepresten, måtte biskopen etterbetale tolkelønna. I visitas uka var det for øvrig tre begravelser og flere andre gjøremål. Tolken hadde fullt opp å gjøre.

Menighetsrådet i møte hos kirkestatsråden:

Den 23. april 1998 skrev den anonyme brevskriveren, denne gang med sitt fulle navn til Kirkedepartementet. Dette var like før menighetsrådet skulle møte kirkestatsråden. Her skriver han bl.a.: ”Jeg vil kaste den tanke om ikke jeg og NN får også møte statsråden før det møtet dere skal ha med deler av menighetsrådet slik at jeg får legge fram mitt syn ...”. Disse to, den anonyme brevskriver med kamerat fikk møte statsråden alene. På det daværende tidspunkt var altså ikke den anonyme brevskriver avslørt av politiet! Hva skjedde på dette separate møtet? Presentasjon av de anonyme brev? – Biskop Steinholt gjorde ingen ting i ettertid for å rette opp denne kriminaliteten! Men brevskriveren fikk fortsette i jobben som om intet hadde skjedd! Dokumentasjoner foreligger!

Suspensjon i statsråd av sokneprestene Thorsen og Lyngmo:

Den 17. juli 1998 ble de to prestene suspendert av Bondevik 1 – regjeringen. Like etterpå ble soknepresten i Kautokeino kalt til videre prestetjeneste av menighetsrådet og bedehusstyret i

et alternativt bygg. Bygget ble senere utvidet til kirke, og vigslet av biskop Knudsen i november 2007.

Uønsket vikarprest i påsken 1999 – «brune krefter» i Kautokeino:

Kautokeino menighetsråd nektet å akseptere en vikarprest som arbeidet for homofilt samliv! Biskopen avviste menighetsrådets holdning. Menighetsrådets leder uttalte til Nordlys 15. mars 1999: « - Det er sørgelig at slikt skjer. Dette bringer sorg med seg. Vi vet ikke riktig hva vi skal gjøre. Tenk at de tvinger slike prester på oss, sier han». I det samme oppslaget leser vi at «han (biskopen) påpeker at hvis Nordlys lager en media sak av dette, vil det gjøre vondt verre. Han undrer seg over om Nordlys vil la seg bruke av det han kaller de «**brune kreftene**» til å sette fokus på saken».

Rettsaker:

De suspenderte sokneprestene fra Gamvik og Kautokeino vant i Alta Herredsrett. De ble frikjent av de to legdommerne, men ikke av fagdommeren. Fagdommeren fikk etterpå en bedre stilling sørpå.

Gasskraftsaken:

Flere hadde håp om at Kjell Magne Bondevik så presteavskjedssaken så viktig at han gikk av. Det gjorde han selvsagt ikke. (Bondevik var kirkeminister da saken gikk mot sokneprest Børre Knudsen!) Men derimot gikk Bondevik - regjeringen av en stund etterpå på grunn av en gasskraftsak. Kirkeminister Jon Lilletun overlot ankesaken til sin etterfølger, Aps Trond Giske. Kirkeminister Trond Giske og den nye regjeringen anket til lagmannsretten, selv om ankefristen var gått ut.

Lagmannsretten:

Hele rettsaken i Tromsø var en farse. Biskop Andreas Aarflot stilte som vitne på statens side. Aarflot husket ikke noe i retten etter at to prester hadde velsignet to homofile praktiserende i Markus kirke da han var biskop. Saken ble omtalt i Oslo Dagblad, søndag 2. august 1992.

Et kort sammendrag!

Olav Berg Lyngmo

<http://www.idag.no/debatt-oppslag.php3?ID=1975>

<http://www.idag.no/debatt-oppslag.php3?ID=2812>

http://www.idag.no/sokeside.php3?find_this=Anne+H%E6tta&find_on=avisen